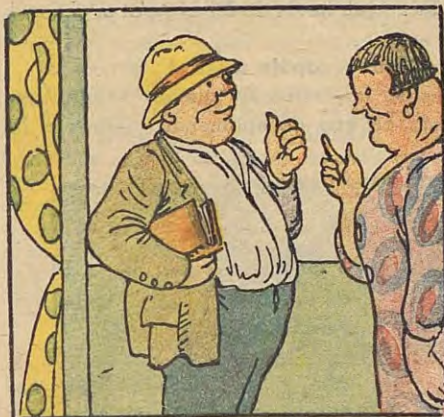

VIROLET

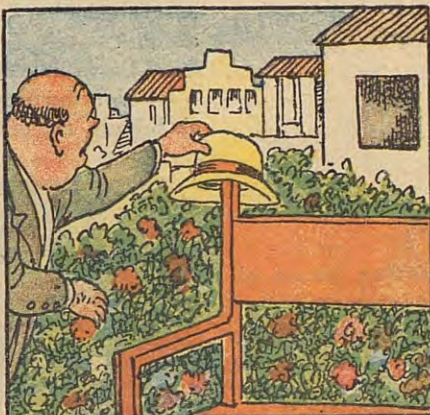
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL BARRET DE DON RAFAEL

Per SERRA MASSANA

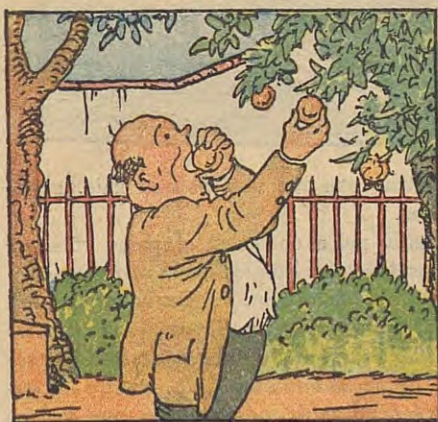
— Vaig a la platja a llegir.
— No vagis a menjar fruita,
que tu no la pots pair.

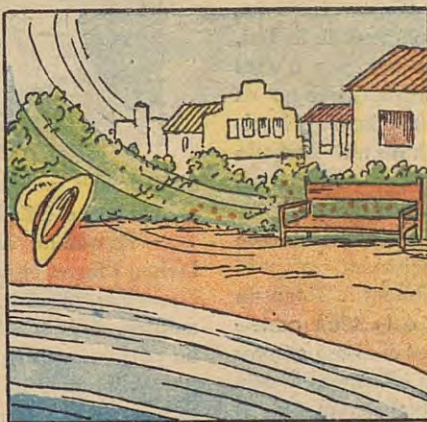
Don Rafael penja el barret
i aprofitant que no el veuen,
s'escapa poc a poc.

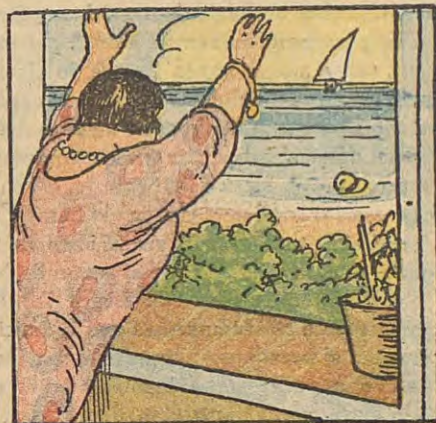
— No ha mentit en Rafeló.
Llegeix en el banc de fusta
tranquil com un angeló.

Prò el senyor no està per brocs.
Se'n va a l'hort d'amagatotis
i s'atipa d'albercocs.

Mentrestant, una ventada
ha agafat el seu barret
i el llença a la mar salada.

La senyora el veu surar
i, és clar, es creu de seguida
que el senyó ha caigut al mar.

— Això és l'únic que hem pescat,
per més que hem fet el possible.
— Es que el pobre s'ha ofegat!

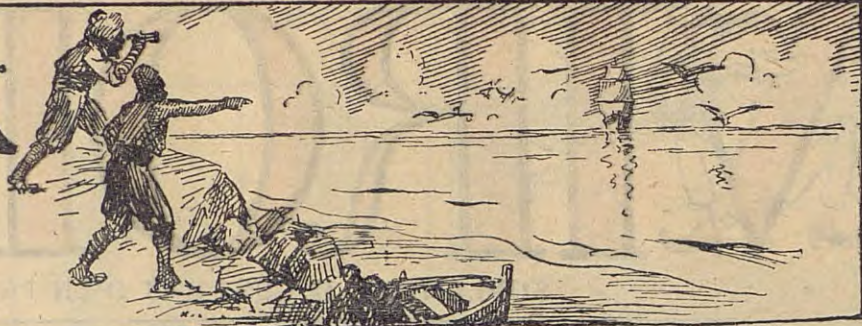
— Senyora, resignació
que de vídues n'hi ha moltes.
— Ai, el meu pobre Feló!

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

SILEX

NOVEL·LA D'AVENTURES

(Continuació)

V

Els ulls del pirata

Mig ajaçat damunt de coixins de blaníssima ploma, el colze descansant en el sòl i la testa gravitant damunt la palma de la mà, el corsari Nazim·Alí semblava captingut per un munt de cabòries. Prop d'ell, observant-lo, hi havia Acer, el seu amic i confident.

— M'astora, Nazim·Alí, que tu, l'home invencible, donis importància a aquest capitanet de la marina mercant italiana, que té la gosadia de combatre't.

— Ai, Acer! El més petit dels enemics pot, en un moment donat, acabar amb la valentia del més fort. Fins avui, els que m'han perseguit, ho han fet d'ofici, per manament de la llei, però, sense moltes ganes de què jo els fes estrenes d'unes quantes unces de plom. En canvi, el capità Silex, que no és un capitanet, com tu suposes, sinó un dels marins més intel·ligents d'Itàlia, vol passar antics comptes amb mi. Treballa en profit propi, i si fos indi com jo, a ben segur que s'hauria fet corsari o bandoler. Conec els homes, millor que tu.

— Ca! Si tu haguessis viscut prop de l'alta societat com jo... — apuntà amb cert urc el segon de Nazim·Alí.

— L'aristocràcia se t'ha begut l'enteniment... Recorda que anaven a condemnar-te i que a despit dels teus coneixements, el butxí hauria tingut feina a fer amb el teu ganyot si no hagués segrestat jo la muller del fiscal... Ben clar li deia en la lletra que la dissortada dama firmà temoregament: «Si el fiscal no modifica les conclusions de manera que el pro-

puguin fer festa». Quina impressió no produí la declaració del fiscal, quan afirmà que, malgrat les proves no et considerava culpable del furt! Què havia de fer el jurat si el fiscal absolia?

— En veritat, el teu fou un cop de mestrel

— No: fou només la demostració que els aventurers els brètols, els pillards, els que us anomeneu «lladres a la

alta escola», no sou altra cosa que uns pobres xais, sense valor i sense iniciatives.

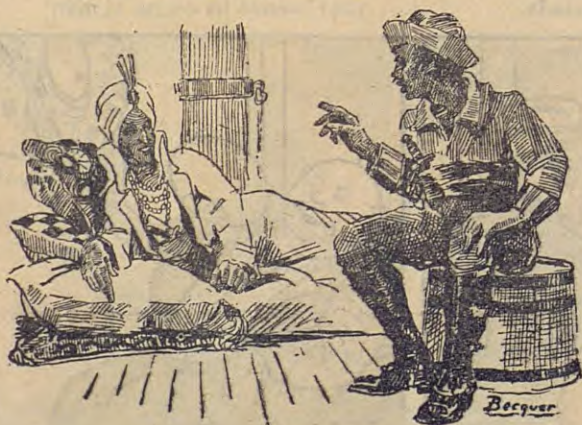
— Es que no cal valor per a entrar en el palau reial de Lisboa i furtar el collar de perles que fou de la reina Amèlia?

— No; gosadia, enginy, però valor, no. Les rates són molt astutes, molt gosades, però porugues. En canvi, entrar en un port, triar la nau més carregada de mercaderies i saquejar-la a l'aguait de la població embassardada, mentre les autoritats no saben què fer, vol molt més coratge que fer fondre un collar.

— Per ço crec que el capità Silex és poca cosa per a lluitar amb tu.

— Potser tinguis raó, però no dubtis de què és un home decidit i brau i que no serà pas caça d'aquella que es posa a tret incautament. Coneixes el marquès de Ràvena que va amb el capità Silex?

— Sí: vaig tractar-lo a Roma, quan jo em feia dir marquès de Sant Martino. Recordo pla bé quan va venir a demanar-me si li volia fer de padri en un duel amb el príncep Danil, cregut que era el príncep el que li havia sostret una agulla de brillants que tenia jo a la meua butxaca! Com que es tractava d'una agulla, ofrena d'una antiga promesa del marquès i aleshores enamorada del príncep!

cessat surti lliurement de la presó, la vostra esposa serà entregada als esplais de la marineria de Nazim·Alí, no gaire respectuosa, i més tard penjada perquè els corbs també hi

(Continuarà)

Quan la sort vol

Dibuixos d'En CORNET

per CLOVIS EIMERIC

Heus aquí que, una vegada, hi havia dos germans, d'un tremp tan oposat, que sempre estaven com gat i gos. El més gran era aspre, malcarat, rencuniós; el petit, taujà, rialler, sense ombra de fel.

I esdevingué que no van poder avenir-se, i que per estalviar-se baralles, resolgueren separar-se, entregant el gran al petit la part d'herència que li corresponia.

Dissortadament, el gran en tenia una forta recança de donar res del que considerava ben seu, i l'ambició el portà a forjar-se un mal pensament: faria per manera d'occir el germà durant el viatge que aquest empendria vers un altre país, i així no caldria que es desfés de res.

Va enverinar el minyó cinc centes figures, les posà en un cistell i el donà al seu germanet:

— Té; no vull que diguis que et deixo marxar sense donar-te una set d'aigua. Pren aquestes figures perquè puguis treure el ventre de mal any anant cap a altres terres.

El germà petit, de refiat, va prendre les figures, féu un petó al germà gran i se'n va anar a córrer món.

Camina que caminaràs, va fer-se-li nit al bosc, i a fi de dormir sense perill de les bèsties feres, resolgué pujar al cim d'un arbre i fer un son damunt d'una branca prou gruixuda. El cistellet de figures el deixà al peu mateix de l'arbre perquè no li fes nosa.

Dormia ja quan van presentar-se per aquells indrets vint-i-cinc lladregots que cada un portava un cavall i un farcellet ple de joies. Els bandolers lligaren les cavalleries pels arbres del voltant, i en veure el cistellet de figures, van saltar d'alegria...

— Ai que bé vindran, després de la feina que avui hem fet!

I van començar a menjar figures i més figures, i quan se'n veieren ben tips, es posaren a dormir per a no aixecar-se més. El verí va fer el seu fet i els vint-i-cinc lladregots restaren en terra estesos gairebé sense dolor... Si era segur el verí!

En llevar-se el germà petit, ço que primer els seus ulls van veure fou aquella mortaldat. Quina impressió més afrosal! Però ell era força valent i els morts mai no li havien fet por. Davallà de l'arbre, es tragué el coltell de muntanya que duia i s'entretingué en ferir-los a tots.

Aleshores seguí el seu viatge vers el reialme proper, però va topar amb un escamot reial. El caporal li féu una pregunta:

— Que heu vist una colla de lladregots que acaben de saquejar una gran ciutat nostra?

— Ah! Cerqueu aquells quatre gats?...

— Quatre gats, quan eren ben bé vint-i-cinc homes acotumats a bregues?

— Vint-i-cinc, diu? Ni els he comptat! Passeu avant que els trobareu ben morts a sota un arbre...

— Morts, diu?

— I ben morts per mi mateix!

— Que vós heu mort vint-i-cinc homes? Esteu de bromal!

— Aneu i ho veureu amb els vostres propis ulls. Coltellada per aquí, coltellada per allà, no n'he deixat ni un per contar-ho.

— Aquest home es burla de nosaltres... Agafeu-lo, soldats, i porcu-lo pres a la presència del rei... Jo aniré a veure els morts que diu... I ves que si m'has enganyat, per cada mort de mentida et clavaré una bastonada... Em sembla que aniràs calent al llit!

— Aneu, aneu! I hi trobareu fermats als arbres els cavalls,

i per terra les joies que havien furtat, car jo no he volgut tocar res...

El germà petit seguí, presoner, cap a palau, i el caporal corregué a comprovar la gosada gesta. En efecte, prest tingué davant seu els vint-i-cinc morts amb sengles coltellades i d'un sol coltell. Recolliren els cavalls i els joells i tornaren al palau per a contar al rei la inòida gesta.

El rei es sentí gojós de poder veure un home tan valent, i després de felicitar el minyó, que no sols estava ja alliberat, sinó que tothom l'afalagava amb festes i estrenes, li proposà d'entrar al seu servei com a senescal.

El minyó acceptà, i ben aviat el seu govern fou vist amb bons ulls per tot el poble, car era just, prudent, entenimentat i no gaire amic d'exaccions desproporcionades.

Els demés ministres, però, començaren a engelosir-se i a fer-li la traveta. Per aquells temps, havia aparegut un lleó ferotgíssim, que cada nit davallava fins la Cort i s'emportava grans quantitats de bestiar i fins criatures i tot.

Els ministres, mal intencionats, li digueren al rei:

— Els mals averanys del lleó són culpa del senescal. Què li hauria estat occir el lleó, ell que occí vint-i-cinc lladres en una nit?

Aleshores, el rei cridà el minyó i li digué que volia que occís el lleó.

El nou senescal no va acovardir-se, ans al contrari, sense voler companyia, corregué al bosc, d'on pervenia la fera, i l'anà resseguint. Mentre escorcollava un arbre centenari, oí l'udol del lleó, tant de la vora, que, sobtat, només tingué esma de pujar a dalt de l'arbre.

S'havia ben salvat de miracle. El lleó, en veure que fugia la seva presa, s'enfilà dret, apoiant-se en el tronc, i obrí una boca que feia feredat.

El minyó, ja més serè, es tragué el coltell i el deixà caure a la boca del lleó, que tenia la gola oberta de bat a bat, mercès a la qual cosa, la bèstia restà ferida de mort per si mateixa i pels esforços que féu per a lliurar-se del coltell.

El nou senescal tornà a la Cort així que veié mort del tot al lleó i contà com li havia clavat l'acer en plena gola. La gesta fou esventada per tot arreu, i el senescal, cobert de glòria, esdevingué el primer magnat del reialme.

Del seu germà traïdor, no en sabé més sinó que se li havia cremat la casa, malmès la collita i que s'havia penjat de l'únic arbre que no se li va voler cremar: una figuera.

(Continuació)

La presència del Dr. Arquimbau en la casa cridà aviat l'atenció. La gent que anava encara mal vivint, car de totes maneres costava d'aniquilar la Terra, mancada i tot d'escalf... (la destrossa de boscos que havien fet per tal de produir calor per totes les contradades!), pogué veure que ja no hi havia teranyines, i recordant clarament els uns i fent memòria els més, pervingueren al coneixement d'aquell savi que, anys enrera, havia fet pujar al Sol el seu fill... Ai, quin descobriment, pobre Arquimbau, veritable màrtir de la ciència!

Tots els vivents varen girar-se en contra d'ell, i àdhuc els savis que l'havien negat, els envejosos, l'acusaven aleshores de furtador del calor solar.

Els governs no estaven per fer justícia amb ningú. Pot ben dir-se que no havia governs. Els governants tenien altres mals-de-cap que governar... La pròpia pell els tenia més aqueferats, escorcollant tots els recones dels seus Estats per tal de trobar menjar i llenya pel sosteniment dels seus.

Així i tot, els savis tan blasmaron al Dr. Arquimbau, tantes proves presentaren de què el fill del doctor havia anat al Sol i de què havia destruït el poder de l'astre, que els governs es decidiren a empresonar el savi.

El carregaren de grillons a casa seva mateix, per manca de presó segura, i fou nomenat jutge cuita-corrents. Per primera vegada a la vida, la justícia civil es decidia anar de pressa.

Amb l'única dèria de retrobar el fill, la Rosó pujava amb una velocitat major que la de la llum espais enlaire. El cel, lliure de vapors aquosos, car el Sol no absorbia les humitats terrenes, no feia obstacle al vol de la Rosó. Semblava que l'empenyia el seu amor de mare, i la pobra dona no sentia

desig de deturar-se per contemplar estels, ni per esclarir nebuloses... Portava massa pressa!

Quan creia desviar-se del camí, tirava el filet que li feia de guia i rectificava la seva trajectòria fàcilment.

I Oràngel, que sentia l'estrebada, es deixava de jocs, portant-se les mans a l'indret del cor, però no en feia cabal.

— Es veu que la puresa d'aquest ambient em fa batre el cor amb més delit! Com aquell que puja a una muntanya molt alta i respira l'aire pur!

I tornava a jugar, o s'entretenia en fer pessigolles als dracs, que anaven serrant com si tal cosa. Els monstres no s'enfadaven per a res, i a mida que les capes igniques del Sol anaven perdent la seva virior, els semblava tenir més empenta que mai.

La Rosó arribà, sura que sura, als indrets de la Lluna, i, contra la seva voluntat, car ella volia anar directament al Sol, es sentí atreta per l'atmosfera llunar, menys densa encara que la de l'astre. Provà de resistir-se, però ja una força misteriosa, la feia caure vertiginosament envers la massa de vori, que s'era tornada rogenca, talment com el vori vell.

I hauria caigut en l'acerada crosta, sense les donetes alades, les selenites, que d'una voleiada, li feren breçol per a recollir-la en sos braços de vel.

Astorada, oí l'estranya musiqueta de les veus lluneres:

— D'on véns, gosada,
de revolada?

Véns a gaudir-te en nostra agonia?

No hi ha qui ens veja que mort no sia!

— Jo cerco a Oràngel, el meu fill! Jo què en sé de vosaltres, fades, o bruixes, o dones de mar, que no us conec! El meu fill demano i res més! M'he perdut, segurament, car jo anava cap el Sol, però m'ha desviat un poder estrany envers vosaltres...

— Ets a la lluna,
per sempre bruna,
que el teu Oràngel, al Sol ha mort
per la pruja de cercar or.

— Oh, si volguéssiu l'or, prou que el tindríeu, només que em tornéssiu Oràngel! El meu fill val més que tot! Deixeu-me anar vers el Sol!

— Si vol Selena,
i ella t'hi emmena,
sortosa tu,
que està d'Oràngel enamorada
i el deixa fer
perquè quan siga la vostra terra tota esgotada
la prengui Oràngel per sa muller.
Si és que no ho logra
la teva veu,
tu que tens d'ésser la seva sogra
ai, lassa, creu
que no ha d'atendre més a ningú!

La Rosó sentia l'encís d'aquell parlar musical, però el seu cor enyorava una delícia més dolça encara: recobrar el seu fill.

— Que em torni la senyora Lluna el fill, i si Oràngel la

vol, que es casin, que jo no hi seré destorb, però... abans que em torni Oràngel, que el seu pare el vol i jo no sabria viure sense ell! El cor se'm trenca!

— A quantes dones se'ls trenca el cor
quan un fill mor!
Però el vell Cronos els treu l'esglai...
i no s'acaben de morir mai!

Quina ràbia la Rosó per aquella sornagueria!
— Porteu-me tot seguit a la vostra mestressa, llengudes, que es coneix que no heu tingut mai fills, i és clar, no heu passat per la dolor de perdre'ls!

Les donetes alades feren una rialleta que ressonà com un brandar de serrellet de picarols.

La Rosó hauria picat de peus si hagués tingut on picar, però estava damunt dels vels de les selenites i es resignà a què la portessin davant de l'enamorada Selena.

Aquesta estava asseguda en un tinell rútil de platí, i s'aixecà en veure la Rosó:

— D'on vénis, dona dissortada, car no saps que a la Lluna ja en som prous de dones?

La veu ja no era musical, ans al contrari, seca, eixuta, esfereïdora.

La Rosó, valenta i animosa, va gosar a dir:

— Que me'n fa a mi de vosaltres, si per vosaltres no hauria fet un viatge tan llarg, ni deixat el marit que m'és consol i ajut? Cerco a Oràngel, el meu fill, la meua alegria!

Selena va recargolar-se, i prenent el ritme de costum a la Lluna, digué, dolçament:

— El nom de mare
t'empara!

Mare d'Oràngel, mon estimat,
que fa a hores d'ara, corrent pel Sol,
enjogassat,
tanta de pena i de malvestat,
calma el teu doll!

Si em promets que lograràs
que ell se'm doni per marit,
jo et prometo que l'heuràs
tot seguit.

La Rosó estigué a punt de prometre, però va recular.

— Ah, no! Jo l'enyoro, jo el cerco, però jo no el puc obligar a què estimi, que ço ve de part de Déu! Si ell us vol, senyora, jo no hi sabré dir que no, però promences, cap! El seu cor mana!

Selena es cobrí d'una bromera negra, i cridà:

— Doncs, no eixiràs mai més d'aquí! Estic enamorada del teu fill i el deixo que exhauzeixi la vida del món, i quan a la Terra no hi resti un ètom animat, jo me'l faré portar pels dracs que el vetllen i ningú no me'l podrà prendre!

Quins calfreds la Rosó! Però la sostenia l'amor, i per no enfurismar més a la Lluna, gosà a dir tan sols:

— Ai de qui vol la fruita i no estima l'arbre, que poca i migrada fruita heurà!

S'extremí Selena, però no es commogué. Ordenà als dracs que portessin a la Rosó a les regions fosquíssimes i no la deixessin escapar de cap de les maneres.

La Rosó, plorant desconsolada de pensar en el marit i en el fill, es deixà portar en una boira fumada.

Només quan es trobà a soles, en la més negra de les nits, es recordà que portava encara lligat al dit xic de la mà esquerra el filet de pols que ella mateixa havia teixit quan era aranyal

V

La Rosó era valenta. No l'havien acovardit pas del tot les menaces de Selena. Duia masses oracions al pensament perquè les coses misterioses no li fessin refiar-se de l'ajut del bon Déu, malgrat que, aquells dies, semblava que el Senyor estés enutjat per les dolenteries del món, o per la gosadia del Dr. Arquimbau, qui pretenia passar de ço que li és permès al cervell humà!

En la foscor i en el vagar del temps, resà. Quina feina millor hauria pogut fer?

I sense donar-se'n compte, a cada dena del Rosari que anava comptant amb els dits, movia el xicarró de la mà esquerra amunt i avall, de tal manera, que Oràngel sentia les tivades a compàs, i tan seguides, que va acabar per distreure's del joc.

Aleshores va adonar-se de què gairebé estava a fosques... De la pilota d'or n'havia ben tallat dues terceres parts, i les capes igniques s'havien refredat sobtadament, com si l'or del globus daurat fos el que mantingués la ignició.

Les flames d'abans s'havien tornat una boira humida, negrosa, que es deixatava fàcilment pels espais. Ni l'hèlium, ni el corònim, tenien de bon tros les llusssors enceses dels primers temps de la visita d'Oràngel.

Els dracs encara anaven tallant... Ris, ras, ris, ras... Llenca darrera llenca; rodanxa darrera rodanxa; i vinga fer piletes de discs, com solien fer les cases de canvi dels jueus de la terra.

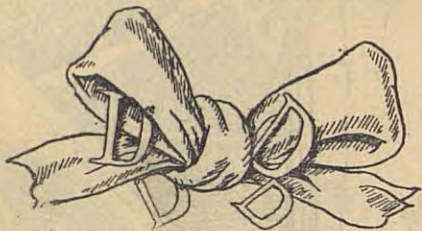
Oràngel, empès per les tivades del cor, va pensar en què era hora de tornar a la terra, i va manar als dracs que parressin:

— Apa, descanseu, que hi ha més dies que llonganisses, grans feiners! Jo davallaré a portar or al pare, però hauré de fer una colla de viatges amb la feina que heu fet... Mare de Déu, i quin dineral!

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA.

JEROGLIFIC COMPRIMIT

Solàrio, adoba-cossis ambulant, s' enamorà rendidament de la filla del pintor Antoni del Fiore i li digué el pare, que sols concediria la mà de sa filla a un pintor tan destre com ell. Llavors respongué Solàrio:

— Em doneu deu anys de plaç per aprendre de pintar i ésser digne de la vostra filla?

Consentí el pare, cregut de que l' adoba-cossis no tornaria a molestar-lo però, poc abans d'expirar el plaç, la germana del rei mostrà a del Fiore una *Verge i l'infant*, que el pintor ponderà a bastament, quedant vivament sorprès en saber que el quadro era obra del pinzell de Solàrio al qual no tingué més remei que complir-li la paraula i atorgar-li la mà de sa filla.

Vet ací un bon exemple de voluntat i noblesa d'ànima!

FULLS D'ENCICLOPEDIA

EL RASPALL

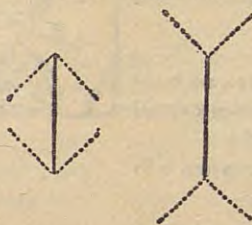
Es una fusta pilosa pentinada a la «Parisien» com en Cros, la qual serveix per fer fugir la pols indiscreta que se us ha posat al vestit sense la vostra autorització. L'efecte del raspall sobre la pols és la mateixa d'una «Carga» de cavalleria. No tots els raspalls que existeixen són únicament indicats per la pols. N'hi ha moltes menes i cada un té el seu ús aprofitat. No és possible per exemple, fer servir el raspall de les sabates per netejar-vos les dents. El raspall és un amic inseparable de la persona endreçada i culta. Això no vol dir que tots els cirabotes siguin cultes i endreçats. Generalment l'enfermetat que ocasiona la mort del raspall, és la calvicie. Quan comencen a caure-li els

cabells ja podeu dir que no hi ha raspall per gaire temps. Un raspall atacat de calvicie mor en poc temps, encara que siga de bona llista. Utilitzar el raspall per a ús propi, es una de les coses més dignes i nobles del món. En canvi, usar-lo per a raspallar els demés, no és pas una cosa massa digna ni massa recomanable. En l'edat de Pedra s'usaven uns raspalls fets de palets de riera que donaven molt bon resultat. Actualment encara n'hi ha un al Museu Britànic.

SALOMÒNIC

IL·LUSIÓ ÒPTICA

Quina és la línia més llarga? La de la dreta sembla més llarga que l'altra

i no obstant, si ho comproveu amb un compàs, veureu que totes dues tenen la mateixa longitud.

Després de lluitar fortament amb si mateix i resoldre's a continuar lleial als seus principis, Tomàs More anà joiosament al patíbul. La seva esposa el recriminà tractant-lo de boig, car podia recobrar la llibertat i salvar la vida a canvi d'abjurar de les seves creences, tal com havien fet d'altres anteriorment. Tomàs More, però, preferí la mort a la deshonra.

La seva filla demostrà el poderós que és l'amor contra la covardia, car va romandre fidel al seu pare, mentre tothom, inclús la seva esposa, l'havien abandonat. En quedar exposat el cap del canceller en la picota del pont de Londres, la infortunada noia pregà a les autoritats que li entreguessin per a enterrar-lo juntament amb el cadàver d'ella quan es morís. La petició fou atesa i es complí, car no trigà gaire a morir la fidelíssima i exemplar filla de Tomàs More.

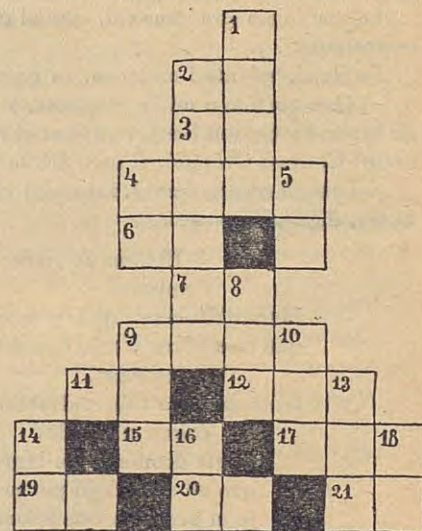
Lluïsa Alcott, guanyà doscents mil dòlars amb la p'oma. No obs'ant, en començar la seva carrera literària, el director del periòdic *Atlantic*, li retornà, per conducte del pare d'ella, un original amb la següent nota: «Digueu a Lluïsa que deixi d'escriure car no arribarà mai enlloc com a escriptora.»

A lo que respongué la jove:

— Repliqueu-li, dient que *vull* triomfar com a escriptora i que algún dia escriure per a l'*Atlantic*.

Poc temps després, complia la paraula i aquest periòdic insertava una poesia sense firma, que Longfellow atribuï a Emerson.

MOTS CREUATS

Horitz ntalment: 2 Al revés de dolent. — 3 Als jocs de cartes. — 4 En el joc. — 6 Per pescar. — 7 Per cridar. — 9 Fer servir. — 11 Adjectiu. — 12 Que no n'hi ha gaire. — 15 Va per l'aire. — 17 Part del cos. — 19 Producte de les gallines. — 20 Adverbi negatiu. — 21 Nota musical.

Verticalment: 1 Nom de flor i de dona. — 2 Filòsof català. — 4 Nota musical. — 5 Nota musical. — 8 En els pollastres i en les gallines. — 9 Adjectiu femení. — 10 Nom d'home. — 13 Que no és a bon preu. — 14 Que és excel·lent

GRAN CONCURS

N.º 129 — Ramon Segalés

N.º 130 — Andreu Marroig

N.º 131 — Pilar Tomas

N.º 132 — Josep Puig

PER A LES NENES

COIXI PER AGULLES

Aquest coixinet d'agulles, és molt escaient i fàcil de fer.

Només cal una nineta petita i cinta no massa ampla i del color que és vulguí. Amb rosa o blau es força bonic.

Es fa un coixí que sigui ample de baix i acabi més estret de dalt s'omple de serradures i s'hi posa la nina que quedi ensorrada fins a la cintura.

Amb la cinta es fan els volantets, començant a cosir-los per baix, fins arribar a la cintura.

En el cos s'hi posen uns tirantets de cinta. Amb seda rosa i verda es fan unes floretes i fulles que se'n posa alguna per la faldilla o el cos.

Si la nina té cabells, es pot pentinar amb 2 tirabuixons al cos at; si no en té, se li posa un llaç gros que també fa bonic.

TALLARETA

Explica Epes Sargent, que un acaballat pare de famílies, trobava indecorós donar ocupació als seus tres fills, els quals arribats a homes, trobant-se en situació precària tingueren de veure's l'un treballant en un canal, el segon l'empresonaren per vagabund i el tercer tingué de posar-se a fer de picapedrer.

No us planyeu d'ésser pobres. Quants infants essent rics, es veuen allunyats constantment dels besos de llur mare i subjectes al control enutjós d'una miss de llenguatge incomprendible i d'amor maternal a preu convingut!.

ENDEVINALLA

Tenint en compte aquest dibuix, cal trobar tres cognoms catalans.

Si a canvi del meu amor a la lectura vegés als meus peus les jerarquies del món, refusaria el canvi. — FENELON

Suara ha esdevingut moda a Anglaterra el convertir els jardins anglesos en jardins japonesos o almenys construïts segunt els mètodes i els principis que s'estilen en el país del Sol ixent.

Aquesta moda ha valgut a una dama de la aristocràcia anglesa una divertida desventura en ocasió d'ésser-li presentada una delegació d'estudiants japonesos.

Aquesta dama cregué causar una agradable sorpresa als visitants, fent-

los els honors del seu jardí. Els joves estudiants contemplaren detingudament per tots cantons. Per fi un d'ells digué molt polidament a la dama anglesa: — M gnific! Meravellós! Quina llàstima que nosaltres no tinguem jardins com aquest al Japó!...

LA PRESSIÓ ATMOSFÈRICA

Amb tot i ésser molt fàcil, seran molts els que no es veuran en cor d'invertir una copa plena d'aigua fins dalt, sense vessar-ne ni una gota

Veus ací la solució: Es tapa la copa amb una cartolina que s'adapti bé a les vores i es gira. Per evitar que l'aigua es vessi si l'experiment no surt bé, es fa sobre un recipient qualsevol.

Durant la aguda crisi econòmica de 1857, Maria Mitchell, que viatjava per Anglaterra, preguntà a una senyora del país què feien les solteres orfes i sense fortuna. La senyora respongué:

— Viuen amb els seus germans.

I li preguntà tot seguit:

— Què fan les solteres nordamericanes quan no hereden diners?

Mitchell respongué concisament:

— Se'ls guanyen treballant.

Es queixava un gandulàs de què no trobava pa per donar-lo a la seva família a lo qual li respongué un honrat obrer.

Jo tampoc el trobo. Si el tinc, he de treballar per a guanyar-lo.

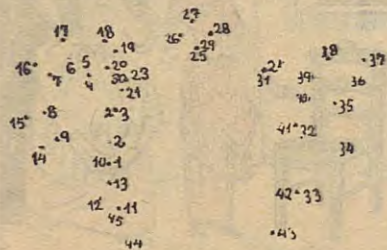
Sense esforç i sense treball, no s'aconsegueix res. Tots els homes que han arribat a obtenir el respecte i d'admiració de tothom, ha sigut després d'una vida de treball i d'intel·ligència.

Solucions al número passat

Jeroglífic comprimit: *Sistemes*.

Jeroglífic: *Salou*.

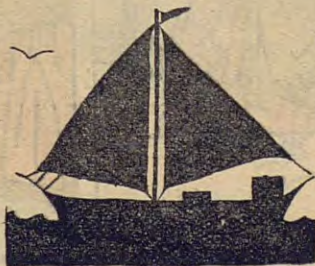
EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

Anant per barris aristocràtics, veureu molts infants obligats a passejar acompanyats de la miss, perquè la seva mare està atrafegada organitzant una festa benèfica que augmentarà amb tres pessetes el patrimoni de qualche Orfelinat de nens pobres.

D'OMBRES XINESQUES

N.º 133 — Joan Pahissa

N.º 134 — Salvador Soler

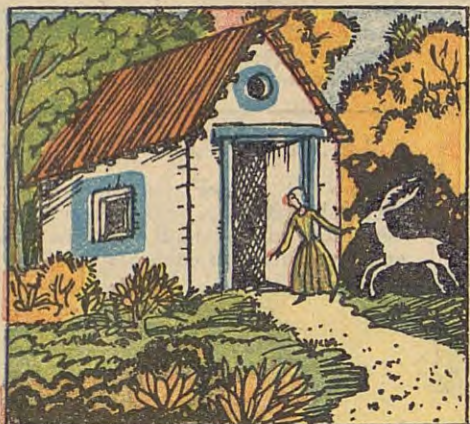
N.º 155 — Jaume Benasar

N.º 136 — Salvador Gusart

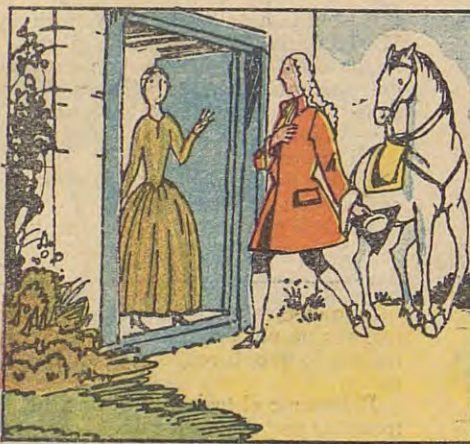
Germanet i germaneta

(Continuació)

Conte de Grimm Dibuixos per D'IVORI

1 Conformada amb la trista sort que havia convertit el germanet en cérvol, la gentil noieta reprengué el camí pel tal de cercar un lloc on poder aixoplugar-se. A la fi trobaren una caseta deshabitada... 2 i decidiren quedar-s'hi. El lloc era deliciós i apartat de tota ruta, ço que els prometia un sojorn tranquil i segur. I allí visqueren llarg temps, a'imentant-se de fruits, arrels i herbes. 3 El germanet esdevingut cérvol sortia tot sovint a trescar i córrer pel bosc. En tornar, per tal que la noia no fos sorpresa per alguna altra bèstia mal intencionada, deia: — Obra germaneta, que sóc el teu germanet. 4 Una vegada, els caçadors del Rei el veieren, més ell se'ls féu escàpol. Però empaïtant-lo, un dels caçadors oí les paraules que els germans tenien convingudes i correngué a dir-ho al Rei. Aquest volgué

veure-ho... 5 i aprofitant després que el cérvol, confiat, havia tornat a sortir, digué les paraules misterioses i la porta li fou oberta. I s'enamorà de la noia i li digué si es volia casar amb ell, accedint-hi ella de bon grat. 6 La marastra s'assabentà de tot l'ocorregut i en tingué una gran enrabiada. I amb l'ajut de la seva filla, la qual era tan dolenta com sa mare, és proposà de vessar tot el seu odi damunt la fillastra. 7 Aquesta era feliç, vivint amb el seu espòs i amb el cérvol inseparable. Per comblar la seva joia, el cel li havia donat un fill. Per tal de poder dur a terme el seu criminal projecte, la bruixa de la marastra... 8 aconseguí ficar-se al palau de serventa de la Reina, i un dia posà en el bany d'aquesta, l'aigua tan bullenta que la pobreta es morí. Aleshores, la bruixa féu venir la seva filla i per

burlar el Rei... 9 la feu posar al llit ben tapada perquè era molt lletja i bònica i el Rei hauria vist l'engany. Quan aquest arribà li digué que la seva esposa estava molt malalta i que convenia deixar-la reposar uns dies. (Acabarà)